

Sygn. akt **IC 1133/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Halina Plasota
Protokolant:	Koordinator prawny Dagmara Schulta

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **J. M. i K. M.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...)** z siedzibą w W.

o odszkodowanie

orzeka:

I. Oddala powództwo w całości

II. Zasądza od powodów J. M. i K. M. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł /trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu – zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IC 1133/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 sierpnia 2013 roku powodowie, K. M. i J. M., wnieśli pozew żądając zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. na rzecz powodów kwoty 79.564,92 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem odszkodowania (wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty) za obniżenie wartości nieruchomości położonych przy ul. (...) w W. oraz z tytułu koniecznych nakładów dla zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w związku z hałasem lotniczym i ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania, w którym położone są obecnie nieruchomości. Powodowie żądali także zasądzenia solidarnie na ich rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (petitum pozwu – k. 2-7).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowie K. M. i J. M. są właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...), o powierzchni 76,76 m⁽²⁾, dla którego Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Strona powodowa wskazała, że obie powyższe nieruchomości są położone w strefie Z2, ustanowionej na mocy Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 128, poz. 4086 ze zm.), co wiąże się z ograniczeniem użytkowania nieruchomości wynikającymi z umieszczenia jej na obszarze ograniczonego użytkowania a to z kolei powoduje istotne obniżenie wartości tych nieruchomości. Negatywne skutki Uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku dotyczą nieruchomości położonych w strefie Z1 i Z2, czyli w bezpośrednim sąsiedztwie lotniska, gdzie oddziaływanie hałasu jest największe. W strefie Z2, w której obecnie znajdują się nieruchomości powodów, obowiązują ograniczenia dotyczące obiektów podlegających szczególnej ochronie akustycznej. Zakazane

jest przeznaczenie tychże terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytom dzieci i młodzieży (szkoły, przedszkola, żłobki etc.), lokalizowanie budynków o tych funkcjach w strefie Z2, jak również zmiany funkcji budynków już istniejących na budynki o funkcjach wskazanych powyżej.

Jako podstawę prawną swego żądania powodowie powołali przepis art. 129 ust. 2 i art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 ze zm.), zwanej dalej „p.o.ś.”, a także wyżej powołaną uchwałę nr (...) Sejmiku Województwa (...) (uzasadnienie pozwu – k. 3-7).

W odpowiedzi na pozew, wniesionej w dniu 05 listopada 2013 r., pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (petitum odpowiedzi – k. 76-78).

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany, zaprzeczywszy wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej, wskazał, że obie nieruchomości powodów wprawdzie leżą

w obszarze ograniczonego użytkowania ustanowionego uchwałą Sejmiku nr (...), lecz znajdują się tylko w części, w strefie Z2, w których ustanowiono szczególne ograniczenia co do dopuszczalnych sposobów zagospodarowania nieruchomości. Pozwany podkreślił, powołując się na rozkład ciężaru dowodu zgodnie z art. 6 k.c., że powodowie nie wykazali

w sposób należyty, aby na obszarze położenia nieruchomości były przekroczone normy hałasu dopuszczalne dla zabudowy mieszkaniowej. Ponadto pozwany podniósł, że roszczenie dotyczące nieruchomości powodów położonej przy ul. (...) wygasło ze względu na upływ 2-letniego terminu zawitego określonego przepisem art. 129 ust. 4 p.o.ś., bowiem rzeczona nieruchomość była objęta obszarem ograniczonego użytkowania w części w strefie M już na podstawie rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 156, poz. 4276 ze zm.), a w uchwale nr (...) Sejmiku z 2011 r. nie rozszerzono dotychczasowych ograniczeń ani też nie wprowadzono nowych. W rezultacie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego bez potrzeby przeprowadzenia postępowania.

W dalszych pismach procesowych oraz na rozprawie w dniu 02 czerwca 2014 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska, z tym, że pełnomocnik powodów podniósł, iż rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) utraciło moc obowiązującą z dniem 15 listopada 2008r. powołując się w tej kwestii na orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie II OSK 445/09 z dnia 29.09.2009r. oraz II OSK 502/09 z dnia 29.09.2009r. Skoro ten akt wygasł to ograniczenia przestały istnieć – odżyły one z chwilą wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) tj. z dniem 4 sierpnia 2011 r. (pismo procesowe k.166-167).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie K. M. i J. M. są właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...), o powierzchni 76,76 m², w budynku położonym przy ul. (...) w W., dla którego Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), a także lokalu niemieszkalnego nr (...) w budynku położonym przy ul. (...) w W. (Wydruk KW lokalu – k. 55-64, akt notarialny z dnia 13 stycznia 2010 roku – k. 11-32, akt notarialny z dnia 29 stycznia 2010 – k. 33-54, okoliczności bezsporne).

Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 10 sierpnia 2007 r., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Podstawą do wydania aktu był art. 135 ust. 2 Prawa Ochrony (...) w ówczesnym brzmieniu. Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomości powodów (lokal mieszkalny i niemieszkalny) przy ul. (...) w U. zostały objęte obszarem ograniczonego użytkowania, znajdując się w strefie obszaru M , tj. w strefie ograniczeń zabudowy mieszkaniowej. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki, zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytom dzieci, a także zmiany sposobu użytkowania budynków lub budowę nowych na powyższe cele. Natomiast § 5 rozporządzenia wprowadzał wymagania techniczne dotyczące izolacyjności akustycznej budynków nowoprojektowanych i istniejących.

Następnie, uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku (wejście w życie dnia 04 sierpnia 2011 roku), utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Na mocy tej uchwały nieruchomości lokalowe powodów znalazły się w strefie Z2, w której zakazano przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz lokalizowania budynków lub zmiany ich przeznaczenia na powyższe cele (§ 5 pkt 2 lit. a-c uchwały). Ponadto, § 6 uchwały ustanowił wymogi techniczne co do izolacyjności akustycznej budynków nowoprojektowanych i istniejących na terenie obszaru (Dz. Urz. Woj. M.. z 2011 roku, nr 128, poz. 4086 ze zm.). Pismem z dnia 24 lipca 2013 r. (nadanym 25 lipca 2013 r.) powodowie zgłosili pozwanemu Państwowemu Przedsiębiorstwu (...) w W. roszczenie odszkodowawcze w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania, wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty. Wcześniej nie podejmowali żadnych działań w celu dochodzenia roszczeń (wezwanie –k. 8-9)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zanegowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe na podstawie art. 227 k.p.c., w tym wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa celem określenia wartości nakładów koniecznych na rewitalizację akustyczną, biegłego akustyka celem zbadania poziomu hałasu oraz biegłego z zakresu wyceny nieruchomości celem oszacowania spadku wartości nieruchomości powodów, a także wniosek o przesłuchanie powodów w charakterze strony. (postanowienie k. 189) , mając na względzie, że do merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy powołane dowody były zbędne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) i nieruchomości lokalowe powodów znalazły się w obszarze ograniczonego użytkowania, natomiast na mocy obecnie obowiązującej uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, nieruchomości lokalowe leżą w strefie Z2 tegoż obszaru ograniczonego użytkowania.

W świetle powyższego za podstawę materialno prawną roszczenia wysuniętego przez powodów należy uznać przepis art. 129 ust. 1-2 p.o.ś., zgodnie z którym w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę oraz art. 136 ust. 3 p.o.ś., w myśl którego szkodą związaną z wprowadzeniem obszaru są także koszty dostosowania akustycznego nieruchomości.

Stąd w pierwszej kolejności ustalić należało, czy strona powodowa zachowała przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. 2-letni termin na dochodzenie roszczeń. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym termin ten ma charakter zawity, stąd jego upływ powoduje wygaśnięcie roszczeń (por. wyroki SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, LEX nr 1389001; z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 254/12, LEX nr 1294477 oraz z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577165). Termin ten liczy się od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zachowanie terminu należy ocenić dla roszczeń dotyczących nieruchomości przy ul. (...) w W.. Obliczenie tego terminu dla nieruchomości powodów wymaga dodatkowo ustalenia, czy ustanawiające obszar ograniczonego użytkowania rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do jego zastąpienia przez uchwałę nr (...) Sejmiku Województwa (...), czy też, jak twierdzą powodowie, utraciło moc obowiązującą dnia 15 listopada 2008 r.

W ocenie Sądu, rozporządzenie Wojewody utraciło moc obowiązującą dopiero z dniem wejścia w życie uchwały Sejmiku, tj. dnia 4 sierpnia 2011 r. Innymi słowy, nietrafne jest stanowisko pełnomocnika powodów, że od 15 listopada

2008 r. do dnia wejścia w życie uchwały Sejmiku rzekomo nie istniał obszar ograniczonego użytkowania obejmujący ich nieruchomości. Wprawdzie w okresie obowiązywania rozporządzenia Wojewody będący podstawą jego wydania przepis art. 135 ust. 2 p.o.ś. był dwukrotnie nowelizowany, to jednak nie spowodowało to utraty mocy tego aktu wykonawczego (por. wyroki SA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r., VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 oraz VI ACa 1058/10, LEX nr 681006; z dnia 1 kwietnia 2011 r., VI ACa 194/11, niepubl.; 6 lipca 2011 r., VI ACa 14/11, LEX nr 852391 oraz 8 lipca 2011 r., VI ACa 140/11, LEX nr 929402). Sąd zna oczywiście pierwsze orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego (na które powoływał się pełnomocnik powodów) w tym zakresie, jednak nie sposób zgodzić się z zaprezentowanym poglądem jakoby między 15 listopada 2008 roku a 04 sierpnia 2011 roku nie obowiązywał żaden akt prawny umożliwiający dochodzenie roszczeń przez osoby, których nieruchomości znalazły się w obszarze ograniczonego użytkowania.

Na mocy art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. nr 175, poz. 1462 ze zm.) ustawodawca zmienił organ uprawniony do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, powierzając tę kompetencję Sejmikowi Województwa zamiast Wojewodzie, a także rodzaj aktu – uchwała w miejsce rozporządzenia. Zgodnie z regułami walidacyjnymi sformułowanymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie powoduje utraty mocy obowiązującej przez ten akt (§ 32 ust. 3), co znajduje odpowiednie zastosowanie także

do aktów prawa miejscowego (§ 143). Następnie, wprawdzie zgodnie z ZTP zmiana formy aktu powoduje utratę jego mocy (§ 32 ust. 2 w zw. z § 143), lecz reguła ta nie znajduje zastosowania do przedmiotowego rozporządzenia ze względu na treść przepisu art. 47 ust. 2 powołanej wyżej nowelizacji, zgodnie z którym akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Przepis art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227 ze zm.) zmienił natomiast treść upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś., wskazując iż obszar ograniczonego użytkowania tworzy się dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu powyższej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. Wskazać należy, iż przed powyższą zmianą, a zatem do dnia 15 listopada 2008 r., obowiązywał art. 51 p.o.ś., który w ust. 1 nakazywał m.in. sporządzić raport o oddziaływaniu na środowisko dla planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, będący w myśl art. 136 ust. 1-2 podstawą do ewentualnego wprowadzenia ograniczeń. Szczegółowe określenie m.in. rodzajów przedsięwzięć o powyższych cechach pozostawiono do uregulowania w przepisach wykonawczych, podstawą dla wydania których był art. 51 ust. 8 p.o.ś. Zgodnie z wydanym na podstawie tego upoważnienia rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m (§ 2 ust. 1 pkt 28). Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Zgodnie z przepisem art. 144 pkt 9 powołanej wyżej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, działy V i VI w tytule I p.o.ś., w tym art. 51, podlegały uchyleniu. Jednocześnie, przepis przejściowy art. 173 ust. 1 stanowił,

że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane m.in. na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. Stosownie zaś do treści przepisu art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy:

1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Konkludując - uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. ustawodawca postanowił, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (w tym wyżej wymienione rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r.) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. W art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku doprecyzowano natomiast, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 tej ustawy, za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzeniu Rady Ministrów) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zmiana treści upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś. miała w istocie charakter jedynie redakcyjny. Przemawia za tym także treść nowego aktu wykonawczego, wydanego na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. nr 213, poz. 1397 ze zm.), które weszło w życie z dniem 15 listopada 2010 r. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, zaś stosownie do § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych.

Podsumowując, nowelizacje art. 135 ust. 2 p.o.ś. prowadzące do zmiany organu uprawnionego, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko nie doprowadziły do utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie nr (...) Wojewody (...); skutki zmiany formy aktu zostały uregulowane w przepisach przejściowych, zaś zakres spraw przekazanych do uregulowania pozostał przedmiotowo niezmieniony, mimo zmiany określającego go aktu wykonawczego. Trafność powyższego rozumowania potwierdził zarówno Sąd Najwyższy (por. wyroki z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 421/10, LEX nr 863961 oraz z dnia 25 maja 2013 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402), jak i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok z dnia 31 sierpnia 2009 r., IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044). Podobnie w uzasadnieniu uchwały nr (...) Sejmiku Wojewódzka (...) stwierdzono, że: „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje”.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że wyrównanie szkód w ramach art. 129 i art. 136 ustawy p.o.ś. uzależnione jest od dodatkowych uregulowań prawnych (rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego) i zdaniem Sądu Okręgowego nie może zaistnieć „próżnia”

w dochodzeniu roszczeń z tych przepisów. A próżnia taka powstałaby gdyby przyjąć, iż rozporządzenie Wojewody wygasło a nowe uregulowanie zapada po dwóch latach, zwłaszcza, że przepis art. 435 k.c. nie odnosi się do roszczeń w stosunku do pozwanego PP (...) (o czym szerzej poniżej).

W świetle powyższego - skoro rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...), to ograniczenie prawa własności powodów K. M. i J. M. odnośnie nieruchomości położonej przy ul. (...) w U. z chwilą nabycia prawa własności nieruchomości objętych strefą OOU, czyli w dniu 13 stycznia 2010 r. Sąd przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. na dochodzenie roszczeń z tego tytułu 2-letni termin zawity

upłynął dla tego powodów z dniem 13 stycznia 2012 r., a z ustalonego stanu faktycznego wynika, że wystąpili oni ze swym roszczeniem dopiero w dniu 2 sierpnia 2013 roku (data nadania przesyłki w urzędzie pocztowym).

Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892; zob. także wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) szkoda w rozumieniu przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie powstaje w sytuacji, gdy nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowy zakres ograniczeń w korzystaniu z danej nieruchomości. Interpretacja odmienna mogłaby prowadzić do kilkukrotnej kompensacji tej samej szkody, a więc bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego. W drugim ze wskazanych orzeczeń podkreślono także, że roszczenia z art. 129 ust. 2 p.o.ś. „odżywiają” w zakresie dodatkowej szkody, jeżeli nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego zaostrza dotychczasowe ograniczenia lub wprowadza nowe, pogłębiając w ten sposób już zaistniałą szkodę, przy czym zmiana taka musi obejmować nieruchomość uprawnionych (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, LEX nr 818554). Powodowie nie powoływali się na to, by uchwała nr (...) Sejmiku zintensyfikowała ograniczenia ustanowione w rozporządzeniu nr (...) Wojewody czy też wprowadziła nowe ograniczenia, obejmujące ich nieruchomości lokalowe. Z porównania treści § 4 ust. 1 rozporządzenia Wojewody oraz § 5 pkt 2 lit. a-c nie wynika zwiększenie obciążeń dotyczących przedmiotowego lokalu. Zatem, w opinii Sądu, na skutek zmiany aktu ustanawiającego ograniczenia nie uległa zmianie sytuacja nieruchomości lokalowych powodów.

Na marginesie dodać należy, że w przedmiotowej sprawie nie może stanowić podstawy odpowiedzialności pozwanego art. 435 k.c. Sąd orzekający popiera tutaj stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 9 kwietnia 2010 r. (III CZP 17/10, LEX nr 584036; zob. także wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/09, LEX nr 585768 oraz postanowienie SN z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, LEX nr 578138) podkreślił, że: „Przepisy art. 435 k.c. w związku z art. 322 p.o.ś. i art. 129 p.o.ś. przewidują rozłączne reżimy odpowiedzialności. Za taką interpretacją przemawia również dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości. Rozszczepienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające w emisji hałasu byłoby zresztą sztuczne”. Zresztą nawet gdyby przyjąć dopuszczalność zastosowania art. 435 k.c. jako alternatywnej podstawy odpowiedzialności, to port lotniczy nie jest przedsiębiorstwem w całości (jak wymaga ugruntowany w orzecznictwie pogląd) wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu tego przepisu, bowiem siły elementarne są wykorzystywane jedynie do części jego działalności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 7 marca 2014 r., VI ACa 1047/13, <http://orzeczenia.waw.sa.gov.pl/>, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402, z dnia 23 maja 2012r., I PK 198/11, LEX nr 1219494). Nadto należy zauważyć, że przyjęcie dopuszczalności zastosowania art. 435 k.c. jako podstawy odpowiedzialności prowadziłoby do ominięcia 2-letniego terminu zawitego przewidzianego w art. 129 ust. 4 p.o.ś. i niweczyłoby funkcję gwarancyjną tego przepisu, który pozwala podmiotowi nadmiernie ingerującemu w środowisko naturalne na prowadzenie racjonalnej gospodarki finansowej, umożliwiając mu zaspokojenie roszczeń poszkodowanych w przewidywalnym terminie.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, Sąd orzekł jak w punkcie 1. Sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), obciążając powodów solidarnie kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 3.600,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie oraz kwotą 17,00 zł uiszczoną przez pozwanego z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego w niniejszej sprawie, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.